

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2019 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący Sędzia Ewa Taberska

Sędziowie Sławomir Jęksa

Piotr Michalski

Protokolant prot. sąd. Katarzyna Szymanek

przy udziale Jacka Derdy Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2019r.

sprawy:

M. W. (1) oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk

M. C. (1) oskarżonego o czyny z art. 62 ust. 1 i 3 i art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk

S. K. oskarżonego o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 i art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk

M. C. (2) oskarżonej o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk

M. L. oskarżonego o czyn z art. 62 ust. 1 i 2 i z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionych przez:

- prokuratora

- obrońcę oskarżonego M. W. (1)

- obrońcę oskarżonego M. C. (1)

- obrońcę oskarżonego M. L.

- obrońcę oskarżonej M. C. (2)

- oskarżonego M. C. (1)

- oskarżonego S. K.

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 18 lutego 2019r. sygn. akt II K 333 /18

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w stosunku do oskarżonego **M. W. (1)** w punkcie 1 - wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności obniża do **5 (pięciu) lat**

b) w stosunku do oskarżonego **M. L.** w punkcie 16 - uchyla orzeczenie o wymiarze kary grzywny

c) w stosunku do oskarżonej **M. C. (2)** w punkcie 9 - w miejsce wymierzonej oskarżonej kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 37b k.k. oraz w zw. z art. 34 § 1 i §1 a punkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 kk wymierza oskarżonej M. C. (2) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1(jednego) roku i 6(sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżoną do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w ilości 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym, oraz karę grzywny w wysokości 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

2. W pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów J. M., A. M. i J. A. kwoty po 516, 60 złotych brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

4. Zwalnia wszystkich oskarżonych od zwrotu Skarbowi Państwa wydatków postępowania odwoławczego; zwalnia oskarżonych M. C. (2), S. K., M. L. i M. C. (1) od uiszczenia opłat za II instancję a oskarżonemu M. W. (1) wymierza opłatę sądową za obie instancje w kwocie 1400 złotych.

Piotra Michalski Ewa Taberska Sławomir Jęksa

UZASADNIENIE

M. W. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od stycznia 2017 roku do dnia 23 października 2017 r. w P., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i M. C. (2), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze łącznej nie mniejszej niż 950 gramów netto oraz 25 sztuk tabletek ecstasy, przekazując je Ł. C. w 5 transakcjach celem dalszej odsprzedaży i żądając za to zwrotu kwoty nie mniejszej niż 19 300 zł, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Pile z dnia 25 maja 20102 r., sygn. akt II K 251/12, na karę co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, którą odbył w okresie od 20.09.2014 r. do dnia 18.09.2015 r. tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 k.k.,

M. C. (1) został oskarżony o to, że :

II. w dniu 16 października 2017 r., w P., wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w postaci amfetaminy o wadze 0,62 grama netto, gdzie czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

III. w okresie od lutego 2017 r. do końca czerwca 2017 r., w P., wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy co najmniej 50 gramów, którą otrzymał

nieodpłatnie w co najmniej 3 transzach od Ł. C., tj. o czyn z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

IV. w czerwcu 2017 r., w P., wbrew przepisom ustawy udzielił nieodpłatnie A. L. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości wystarczającej do jednorazowego zażycia, tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

V. w bliżej nieustalonym czasie, nie później niż do dnia 16 października 2017 r., w P. udzielił nieodpłatnie M. N. (1) substancji psychotropowej w postaci 1 grama netto amfetaminy, tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

S. K. został oskarżony o to, że:

VI. w okresie od stycznia 2017 r. do sierpnia 2017 r., w P., wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze nie mniejszej niż 450 gramów, w ten sposób, że przyjął wskazaną ilość narkotyków w czterech transzach od Ł. C., celem ich dalszej odsprzedaży, płacąc mu 15 zł. za jeden gram amfetaminy, co daje łącznie kwotę nie mniejszą niż 6 750 zł., tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

VII. w dniu 21 marca 2018 r., w P., w miejscu zamieszkania, wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze 84,31 grama netto, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

M. C. (2) została oskarżona o to, że:

VIII. w okresie od stycznia 2017 r. do 23 października 2017 r., w P., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i M. W. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczyła w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze łącznej nie mniejszej niż 950 gramów netto oraz 25 sztuk tabletek extasy, w ten sposób, że w celu przekazania tych substancji Ł. C. przez M. W. (1) i ustaloną osobę, celem ich dalszego obrotu, umawiała spotkanie pomiędzy M. W. (1) i ustaloną osobą, a Ł. C., a nadto informowała o Ł. C. o terminach poszczególnych partii substancji psychotropowych i odbierała od niego pieniądze uzyskane ze sprzedaży tych substancji w kwocie nie mniejszej niż 19 300 zł., które następnie przekazywała M. W. (1), tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

M. L. został oskarżony o to, że:

IX. w okresie od stycznia 2017 r. do dnia 16 października 2017 r., w P., wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, posiadał znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 100 gramów netto, tj. o czyn z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.,

X. w okresie od stycznia 2017 r. do dnia 16 października 2017 r., w P., wbrew przepisom ustawy, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, nie mniej niż 10 razy udzielił M. S. substancję psychotropową w postaci amfetaminy w ilości wystarczającej do jednorazowego zażycia, tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Pile wyrokiem z dnia 18 lutego 2019r. sygn. akt II K 333/18:

1. Oskarżonego **M. W. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany powyżej w pkt. I, przy czym przyjął, iż działał wraz z inną ustaloną osobą, ponadto wyrok w sprawie II K 251/12 został wydany w dniu 24.05.2012r. tj. winny przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. W związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k. wymierza mu karę 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 złotych.

2. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej oskarżonemu M. W. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania oskarżonego od dnia 26 października 2017 r. godz. 12:05 do dnia 18 lutego 2019 r. i nadal.

3. Na podstawie art. 45§1k.k. orzekł wobec M. W. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w wysokości 9300 zł.

4. Oskarżonego **M. C. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany powyżej w punkcie II, tj. winnego przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności.

5. Oskarżonego M. C. (1) uznał za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany powyżej w punkcie III, tj. winnego przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 2 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

6. Oskarżonego M. C. (1) uznał za winnego zarzucanych mu czynów popełnionych w sposób opisany powyżej w punktach IV i V, przy czym przyjął, iż oskarżony działał w warunkach ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., tj. winnego przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 91 § 1 kk. i za to na podstawie art. 58 ust. 1 cytowanej ustawy w związku z art. 91 § 1 kk. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

7. Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k., art. 91 § 2 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu M. C. (1) w punktach 4, 5 i 6 i wymierzył mu karę łączną w wysokości 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

8. Na podstawie art. 63 § 1 kk. na poczet wymierzonej oskarżonemu M. C. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 16 października 2017 r. godz. 12:00 do dnia 13 grudnia 2017 r. godz. 13:05.

9. Oskarżoną M. C. (2) uznał za winną tego, że w okresie od 12 czerwca 2017 r. do 23 października 2017 r., w P., działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą i M. W. (1), w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, uczestniczyła w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze łącznej nie mniejszej niż 550 gramów netto, w ten sposób, że w celu przekazania tych substancji Ł. C. przez M. W. (1) i ustaloną osobę, celem ich dalszego obrotu, umawiała spotkanie pomiędzy M. W. (1) i ustaloną osobą, a Ł. C., a nadto informowała Ł. C. o terminach poszczególnych partii substancji psychotropowych i odbierała od niego pieniądze uzyskane ze sprzedaży tych substancji oraz ze sprzedaży 100 gramów amfetaminy oraz 25 sztuk tabletek extasy w kwocie nie mniejszej niż 3300 zł, które następnie przekazywała M. W. (1), tj. winną przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 cytowanej ustawy wymierzył jej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny

w wysokości 60 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 złotych.

10. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonej M. C. (2) kary pozbawienia wolności zaliczył okres jej zatrzymania w dniu 27 października 2017 r. godz. 11:15 do dnia 28 października 2017r godzina 16.10.

11. Oskarżonego **S. K.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany powyżej w punkcie VI, tj. winnego przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, ponadto wymierzył mu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 złotych.

12. Oskarżonego **S. K.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany powyżej w punkcie VII, tj. winnego przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 i 2 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

13. Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **S. K.** w punktach 11 i 12 i wymierzył mu karę łączną w wysokości 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

14. na podstawie art. 45§1 k.k. orzekł wobec **S. K.** przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa w wysokości 6.750 złotych.

15. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu **S. K.** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego zatrzymania w dniu 21 marca 2018 r. godz. 14:00 do dnia 22 marca 2018r godzina 12.50.

16. Oskarżonego **M. L.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany powyżej w punkcie IX, tj. winnego przestępstwa z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 i 2 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

17. Oskarżonego **M. L.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób opisany powyżej w punkcie X, tj. winnego przestępstwa z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 58 ust. 1 cytowanej ustawy wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 30 złotych.

18. Na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k., art. 86 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu **M. L.** w punktach 16 i 17 i wymierzył mu karę łączną w wysokości 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

19. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu **M. L.** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego zatrzymania w dniu 05 stycznia 2018 r. godz. 13:10 do dnia 05 stycznia 2018 r. godz. 17:30. W punktach 20 – 23 Sąd Rejonowy orzekł o kosztach postępowania oraz o dowodach rzeczowych.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli:

- prokurator w części dotyczącej oskarżonej **M. C. (2)** w zakresie wymierzonej kary na niekorzyść oskarżonej – k. 1406 – 1408,
- obrońca oskarżonego **M. W. (1)** zaskarżając wyrok w całości – k. 1409 – 1414,
- obrońcę oskarżonego **M. M.** w części dotyczącej orzeczenia o karze – 1425 – 1427,

- obrońcę oskarżonego M. L. zaskarżając wyrok w całości – k. 1430 – 1433,
- obrońcę oskarżonej M. C. (2) zaskarżając wyrok w całości – k.1434 – 1436,
- oskarżonego M. C. (1) - w części dotyczącej orzeczenia o karze – 1428 – 1429,
- oskarżonego S. K. w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynu mu przypisanego oraz orzeczenia o karze – 1403 – 1404.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Za częściowo zasadną Sąd Okręgowy uznał apelację wniesioną przez obrońcę oskarżonej M. C. (2), a mianowicie w części dotyczącej orzeczenia o karze, przez co apelacja prokuratora okazała się być bezprzedmiotowa, oraz przez obrońcę oskarżonego M. L. w punkcie IV, tj. w części dotyczącej obrazy prawa materialnego, art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez orzeczenie wobec tego oskarżonego na podstawie tego przepisu obok kary pozbawienia wolności również kary grzywny pomimo tego, że przepis ten nie przewiduje możliwości orzeczenia kary grzywny.

Z urzędu natomiast Sąd Okręgowy uznał, że kara 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu M. W. (1) przez Sąd Rejonowy jest karą rażąco surową.

W pozostałym zakresie wniesione apelacje nie zasługują na uwzględnienie.

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany dostatecznej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy chciałby również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy oraz dokładny przeprowadził postępowanie dowodowe, rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzenia, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy wszystkich oskarżonych. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością i poszanowaniem proceduralnych zasad obowiązujących w polskim procesie karnym. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanych oskarżonym czynów została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k. Co więcej, jest ona oceną bezstronną, która w szczególności nie narusza granic swobodnej oceny dowodów i jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Okręgowy nie stwierdził też błędów logicznych, jak i faktycznych w rozumowaniu Sądu Rejonowego. W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

I. Odnośnie do apelacji obrońcy M. W. (1).

Szczegółowa analiza sytuacji procesowej Ł. C. w niniejszej sprawie, pozwala Sądowi Okręgowemu na stwierdzenie, iż nie może zasługiwać na uwzględnienie zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego M. W. (1) zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie ustaleń faktycznych na podstawie dowodu, który nie został ujawniony na rozprawie, a mianowicie wyjaśnień Ł. C., który przesłuchany w przedmiotowym postępowaniu na rozprawie w dniu 11 lutego 2019r. w charakterze świadka odmówił składania zeznań na podstawie art. 182 §1 i 2 k.p.k.

I tak akt oskarżenia wniesiony w niniejszej sprawie przez Prokuraturę Rejonową w Pile obejmował oskarżonych M. W. (1), Ł. C., M. C. (2), M. C. (1), S. K., M. N. (1) i M. L., albowiem wobec żadnego z oskarżonych prokurator nie złożył wniosku wydanie wyroku bez rozprawy - w trybie art. 335 k.p.k. i nie wyłączył sprawy żadnego z oskarżonych

do odrębnego postępowania przed wniesieniem aktu oskarżenia. Na rozprawie głównej w dniu 18 maja 2018 r. Sąd Rejonowy przystąpił do przesłuchania oskarżonych i wobec żadnego z nich przed przesłuchaniem w charakterze oskarżonego nie skorzystał z możliwości wskazanej w art. 34 § 3 k.p.k.

Oskarżeni Ł. C. i M. N. (1) złożyli wnioski o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 k.p.k. lecz Sąd przed wyłączeniem ich sprawy do odrębnego rozpoznania dokonał ich przesłuchania w charakterze oskarżonych, co sprawia iż wyjaśnienia tych oskarżonych złożone w sprawie o sygn. II K 333/18 oraz wyjaśnienia tych oskarżonych złożone w postępowaniu przygotowawczym, a odczytane tym oskarżonych na tej właśnie rozprawie, są pełnowartościowym materiałem dowodowym, który nie musi już przechodzić procedury ponownego odczytywania, czy zaliczania w poczet dowodów, mimo iż w stosunku do tych oskarżonych zapadł wyrok w odrębnym postępowaniu sądowym i Sąd Rejonowy zatem miał pełne prawo procesowe do ustalenia stanu faktycznego w oparciu o wyjaśnienia tych oskarżonych złożone w postępowaniu przygotowawczym i na rozprawie po przeprowadzeniu dogłębnej ich oceny.

Oczywistym jest, iż intencją obrońców oskarżonych a przede wszystkim oskarżonego M. W. (1) było doprowadzenie do ponownego przesłuchania Ł. C. na okoliczności, co do których składał on już wyjaśnienia, tylko dlatego, że uznawali oni za możliwe i konieczne przesłuchanie tego oskarżonego w charakterze świadka, a zatem w zupełnie innych rygorach procesowych od tych, jakie obowiązują oskarżonego.

Takiego przesłuchania oczywiście nie można wykluczyć, albowiem strony mogą chcieć uzyskać zeznania uzupełniające, czy korygujące. Niemniej jednak, mimo iż z wniosku obrońcy oskarżonego M. W. (1) i z woli Sądu Rejonowego zaistniała w niniejszej sprawie możliwość przesłuchania Ł. C. w charakterze świadka, to fakt, iż odmówił on składania zeznań z uwagi na to, że niektórzy z oskarżonych są osobami mu bliskimi, to nie pozbawia to w żaden sposób wartości dowodowej jego wyjaśnień złożonych i odczytanych w toku rozprawy głównej, albowiem stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie na rozprawie głównej dotyczącej wszystkich współoskarżonych.

Cytowane natomiast przez obrońcę oskarżonej M. C. (2) w apelacji orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 1984r. wydanego w sprawie o sygn. IV KR 180/84 – OSNKW 1985/3-4/28 LEX nr 20028, aczkolwiek aktualne do chwili obecnej, nie wskazuje w swojej treści, by osobą uprawnioną do odmowy składania zeznań był współoskarżony (nie wyłączony przed przesłuchaniem w charakterze oskarżonego do odrębnego rozpoznania) i oczywiście nie dotyczy sytuacji wskazanej w art. 387 k.p.k. (jak w niniejszej sprawie), albowiem przepis art. 387 k.p.k. zaistniał dopiero Ustawą Kodeks Postępowania Karnego z dnia 6 sierpnia 1997r. (Dz.U. z dnia 2 sierpnia 1997r. Nr 88 , poz. 555).

Wbrew twierdzeniu obrońcy Sąd Rejonowy natomiast w sposób przekonywujący wykazał, że dotychczasowe wyjaśnienia oskarżonego Ł. C. były pełnowartościowe procesowo, a nadto w pełni przydatne do rekonstrukcji stanu faktycznego.

Uwagi powyższe, z uwagi na tożsamość zarzutów odnoszą się również do zarzutu **1.a** apelacji wywiedzionej przez obrońcę oskarżonej M. C. (2) (k. 1434).

Nie zasługuje także na uwzględnienie zarzut obrońcy oskarżonego M. W. (1) zawarty w punktach 2 i 3 apelacji, które się uzupełniają.

Sąd Rejonowy, co prawda dopiero w końcowej fazie procesu, lecz słusznie postępując uznał, że zaistniała, sprzeczność interesów pomiędzy oskarżonym M. W. (1) a Ł. C., których bronił ten sam obrońca na etapie postępowania przygotowawczego. Z pewnym wahaniem Sąd Okręgowy podziela tę decyzję, albowiem jak wynika z akt sprawy Ł. C. , składając pierwsze wyjaśnienia w tej sprawie (w dniu 19.10.2017r. – k. 81 – 82 w których nie obciążał w żaden sposób oskarżonego M. W. (1), korzystał z pomocy obrońcy z wyboru adw. M. N. (2). Następnie przed kolejnym przesłuchaniem w postępowaniu przygotowawczym (które nastąpiło w dniu 25.10.2017r. –k. 162 – 167, w którym to dopiero Ł. C. obciążał oskarżonego M. W. (1)), podejrzany Ł. C., zrezygnował z pomocy tego obrońcy – k. 133. A. M.

N. (2) zatem rozpoczął obronę M. W. (1) kiedy nie był już obrońcą Ł. C. – k. 266 – pełnomocnictwo z dnia 27.10.2017r., pierwsze przesłuchanie M. W. (1) – 27.10.2017r.

Niemniej jednak szeroko rozumiany konflikt interesów zaistniał i ostatecznie słusznie Sąd Rejonowy zobligował oskarżonego M. W. (1) do zmiany obrońcy, aczkolwiek zdaniem Sądu Okręgowego przypadek tego konfliktu interesów jest bardzo osobliwy i nietypowy z punktu widzenia prawnego. Niestwierdzenie tego faktu przed otwarciem przewodu sądowego, nie miało żadnego wpływu na treść wyroku. Kolidują interesów bowiem kilku oskarżonych, broniących przez tego samego adwokata albo radcę prawnego, zachodzi wtedy, gdy dla obrony jednego z nich celowe byłoby dezawuowanie treści wyjaśnień innego, bronionego przez tego samego adwokata albo radcę prawnego, bo takie działanie podważałoby zaufanie tych oskarżonych co do rzetelności obrony. Procesowa kolizja interesów oskarżonych musi być realna, rzeczywista, a nie jedynie pozorna, potencjalna. (...) Racją unormowania zawartego w przepisie art. 85 § 2 k.p.k. jest wyłączenie przecież możliwości kontynuacji obrony tych oskarżonych, co do których wystąpiła kolizja interesów oraz odsunięcie podejrzenia, że adwokat (radca prawny) mógłby wykorzystać dotychczas uzyskane informacje z naruszeniem interesów tego oskarżonego, którego nie broniłby w dalszym postępowaniu. Prok.i Pr.-wkl. 2018/7-8/10, KZS 2018/9/15 LEX nr 2487632 Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2018 r. II KK 390/17.

W dniu 11 lutego 2019r. na rozprawie głównej nowy obrońca z wyboru oskarżonego M. W. (1) – adw. A. D. – k. 1264 – w obecności oskarżonego M. W. (1) doprowadzonego z Zakładu Karnego w Czarne OZ Złotów – oświadczył na pytanie Sądu Rejonowego, iż nie domaga się powtórzenia przewodu sądowego. Nie ma w protokole takiego oświadczenia złożonego przez oskarżonego M. W. (1), ale zdaniem Sądu Okręgowego nie doszło na skutek tego faktu do obrazy prawa procesowego – art. 6 k.p.k., która to obraza miałaby wpływ na wydanie wyroku.

Przede wszystkim należy wskazać, że kodeks postępowania karnego, chociażby w treści art. 85 k.p.k. nie nakazuje, czy też nie zaleca powtórzenia czynności procesowych. Sąd Rejonowy widząc taką potrzebę zapytania, zwrócił się do nowego obrońcy, podmiotu fachowego, z takim zapytaniem i otrzymał odpowiedź negatywną. Ponadto oskarżony M. W. (1) w toku całego postępowania dowodowego nie zmienił swoich wyjaśnień, nie przyznawał się konsekwentnie do winy i wreszcie nie zażądał osobiście powtórzenia jakichkolwiek czynności dowodowych, mimo iż był obecny na rozprawie, stąd zarzut apelacyjny obrońcy oskarżonego M. W. (1) w zakresie obrazy art. 6 k.p.k., która miałaby mieć wpływ na treść wyroku, nie może zasługiwać na uwzględnienie.

Niezależnie od powyższego, w ocenie Sądu Okręgowego, wbrew twierdzeniom obrońcy M. W. (1) podniesione przez niego argumenty w żaden sposób nie podważają racjonalności toku rozumowania Sądu meriti, który doprowadził tenże Sąd do konkluzji, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina M. W. (1) w zakresie czynu objętego aktem oskarżenia nie budzi wątpliwości. Odmienne twierdzenia obrońcy stanowią w ocenie Sądu Odwoławczego jedynie polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego o przeciwnym charakterze, który relewantne dla sprawy okoliczności oparł na prawidłowo ocenionych środkach dowodowych. Świadkowie przesłuchani w toku postępowania, których zeznania zostały szczegółowo omówione i ocenione przez Sąd Rejonowy podali szereg zaobserwowanych przez siebie zdarzeń, które stworzyły stan faktyczny wskazujący na sprawstwo oskarżonego. Podobnie rzecz przedstawia się jeśli chodzi o wyjaśnienia oskarżonych w sprawie. Nadto Sąd II instancji podnosi w tym miejscu, iż nie jest jego rolą dokonywanie powtórnej drobiazgowej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Takowa została bowiem poczyniona przez Sąd rozstrzygający, zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie regulacjami, a Sąd Okręgowy ocenę tę w pełni akceptuje i do niej odsyła.

Chybione okazały się twierdzenia obrony, jakoby Sąd Rejonowy błędnie przyjął, iż oskarżony M. W. (1) uczestniczył w obrocie amfetaminą w ten sposób, że zmuszał Ł. C. do sprzedaży amfetaminy, którą mu dostarczał. Poza pierwotnymi wyjaśnieniami Ł. C., okoliczność ta wynika choćby z zeznań świadka Ł. N., który wskazał, że Ł. C. bał się bardziej M. W. niż policji (k. 213), świadka K. B. i wyjaśnień M. C. (1).

Nadto, jest kwestią niewątpliwą, iż ilość narkotyków w zarzucie postawionym oskarżonemu M. W. (1) została podana w przybliżeniu, tj. „nie mniej niż”. Substancja psychotropowa w postaci amfetaminy nie została natomiast precyzyjnie zważona (poza ostatnią partią zabezpieczoną przez Policję), dlatego też nie można wykluczyć, iż Ł. C. otrzymał od M.

W. (1) większą ilość narkotyków (czego nie można dowodzić z uwagi na kierunek apelacji wywiedzionej na korzyść M. W. (1)) lub miał swoje narkotyki (większą ilość) nieznanego sądowi pochodzenia.

Obrońca oskarżonego M. W. (1) nie kwestionował wprawdzie orzeczenia o karze, jednakże wniesiony przez niego środek zaskarżenia wywołując postępowanie odwoławcze i w jego ramach kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku prowadzić musiał do jego zmiany w zakresie orzeczenia o karze w stosunku do M. W. (1).

Rozważając kwestię niewspółmierności orzeczonej kary zasadnym będzie przypomnienie, że w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego, zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można podnosić wówczas „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawdliwą” – wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 roku, sygn. akt V KRN 178/85.

Sąd Okręgowy uznał, że kara 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu M. W. (1) przez Sąd Rejonowy jest karą rażąco surową i nadmiernie dolegliwą dla oskarżonego. W ocenie Sądu II instancji karą adekwatną do spełnienia stawianych przed karą celów, przede wszystkim wychowawczych i prewencyjnych będzie kara 5 lat pozbawienia wolności. Dlatego też kara wymierzona M. W. (1) została złagodzona do 5 lat pozbawienia wolności.

II. Odnośnie apelacji obrońcy M. C. (2).

W tym miejscu Sąd Okręgowy odniesie się do zarzutu, który jest sformułowany w treści punktu **1.b)** apelacji obrońcy oskarżonej M. C. (2). Obrońca zarzucił bowiem obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 177 §1 k.p.k. w zw. z art. 182 § 1 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku polegająca na nieprzeprowadzeniu dowodu z przesłuchania świadka Ł. C. co do oskarżonych S. K. i M. L., pomimo że na podstawie art. 182 § 1 i 2 k.p.k. nie przysługiwało mu co do tych współoskarżonych prawo odmowy składania zeznań. Zarzut ten jest o tyle osobliwy, że adw. M. K. (1) nie był i nie jest obrońcą oskarżonych S. K. i M. L. (których apelacje takiego zarzutu nie podnoszą), a mimo to zarzuca Sądowi nieprzeprowadzenie czynności, która byłaby niedopuszczalnym i ewidentnym „obejściem” prawa do odmowy składania zeznań przysługującemu Ł. C. w stosunku do swojej byłej żony i szwagra oraz brata.

W sprawach wielopodmiotowych bowiem, gdy stosunek bycia osobą najbliższą łączy świadka tylko z jedną osobą lub kilkoma osobami – ale nie ze wszystkimi oskarżonymi – dopuszczalne jest przesłuchanie jedynie wówczas, gdyby to choćby pośrednio nie wpływało na sytuację osoby dla świadka najbliższej. (por. wyrok SN z 10.08.1984 r., IV KR 173/84, OSPIKA 1985/6, poz. 114 – zob. też Hofmański, Sadzik, Zgryzek, Kodeks, t. 1, 2011, s. 1012 - LEX Michał Kurowski - Komentarz aktualizowany do art.182 Kodeksu postępowania karnego -2019.03.31.

Oczywisty jest, że w niniejszej sprawie zarówno M. L. jak i S. K. powiązani są zarzutami z działalnością przestępczą Ł. C. i M. W. (1), co wykluczałyby możliwość przesłuchania Ł. C. w charakterze świadka tylko co do tych oskarżonych.

Podnieść przy tym należy, że niezrozumiałym jest także w kontekście odmowy przez Ł. C. zeznań, iż M. C. (2) została pozbawiona w bardzo niekorzystnej sytuacji procesowej, albowiem na skutek postawy byłego męża nie mogła mu wraz z obrońcą zadawać pytań w celu wyjaśnienia istotnych okoliczności dotyczących jej osoby, a mających fundamentalne znaczenie dla rozstrzygnięcia jej odpowiedzialności karnej.

Otóż, na pierwszej rozprawie przed Sądem Rejonowym M. C. (2) i jej obrońca byli obecni podczas całego przesłuchania Ł. C. w charakterze oskarżonego – k. 840 – i mieli pełną możliwość w tym dniu zadawania oskarżonemu wszelkich pytań istotnych dla oskarżonej M. C. (2), a mimo to pytania te nie padły, a wręcz podczas przesłuchania tego oskarżonego M. C. (2) jak również M. W. (1) okresowo opuścili salę rozpraw.

Natomiast odnośnie zarzutu obrońcy M. C. (2) nieprawidłowej oceny dowodów i w konsekwencji błędnego przyjęcia, że oskarżona wypełniła swoim zachowaniem znamiona zarzucanego jej przestępstwa, to jest on chybiony. Sąd II instancji nie miał zastrzeżeń do dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zeznań świadków K. B. i Ł. N. a także wyjaśnień

Ł. C. (w postępowaniu przygotowawczym). Sąd pierwszej instancji wywiódł z ocenionego materiału prawidłowe wnioski, mianowicie, że M. C. (2) świadomie uczestniczyła w obrocie narkotykami we współpracy z M. W. (1) i Ł. C..

Nie zasługiwał również na aprobatę pogląd obrońcy M. C. (2) wyrażony na rozprawie apelacyjnej (k. 1548v.), jakoby w sprawie winien mieć ewentualnie zastosowanie przepis dotyczący pomocnictwa (por. 18 § 1 i 3 k.k.) oraz art. 19 § 2 k.k.

Należy nadmienić, iż pomocnictwo polega na ułatwieniu innej osobie popełnienia czynu zabronionego. Stroną podmiotową pomocnictwa jest umyślność zarówno w postaci zamiaru bezpośredniego, jak i ewentualnego. Pomocnictwo polega na każdej czynności, która faktycznie ułatwia innej osobie popełnienie czynu. Wyliczenie czynności ułatwiających w treści przepisu art. 18 § 3 k.k. jest przykładowe, na co wskazuje wyrażenie „w szczególności”. Dokonując odróżnienia pomocnictwa od sprawstwa, należy podkreślić, iż istota sprawstwa polega na realizacji znamion czynu zabronionego, natomiast pomocnik obiektywnie ułatwia innej osobie popełnienie czynu zabronionego.

Przepis art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii przewiduje odpowiedzialność karną za wprowadzenie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej oraz za uczestniczenie w takim obrocie. Wprowadzanie do obrotu środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, polega na udostępnieniu ich odpłatnie lub nieodpłatnie osobom trzecim. Warunkiem koniecznym jest również ustalenie, że osoba, której środki są udostępniane, nie jest konsumentem. Wprowadzenie do obrotu oznacza różnego rodzaju aktywną formę obrotu, natomiast uczestnictwo w obrocie będzie stanowić bierną jego formę. Uczestniczenie w obrocie polega na przyjęciu odpłatnie bądź nieodpłatnie środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej przez osobę niebędącą konsumentem w celu późniejszego ich przekazania innej osobie, przy czym nabywca nie jest konsumentem (K. Łucarz, A. Muszyńska; Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz, Oficyna 2008, komentarz do art. 56, teza 6).

Znamię uczestnictwa w obrocie należy interpretować szeroko, tj. w taki sposób, by zakwalifikować do tego znamienia każdego, kto ma odegrać nawet niewielką rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających. Uczestniczącym w obrocie jest zarówno ten, którego zadaniem jest magazynowanie środków odurzających, które po zgromadzeniu ich w większej ilości wprowadza się do obrotu jak też ten kto udostępnia np. lokal dla wprowadzenia tych środków do obrotu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 maja 2006 roku II AKa 383/05 Lex Polonica nr 1268459). Podobny pogląd wyraził również Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 18 października 2012 r. sygn. akt II Aka 163/12. Uczestnictwem w obrocie jest więc zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych.

W ocenie Sądu Okręgowego całokształt zachowań oskarżonej świadczy właśnie o tym, że M. C. (2) świadomie uczestniczyła w obrocie narkotykami w ramach grupy, tj. we współpracy z M. W. (1) i Ł. C.. Zachowań tych (szczegółowo opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku) nie można oceniać jako pomocnictwa, gdyż oskarżona w przedmiotowej grupie zajmującej się obrotem narkotykami pełniła określoną rolę. Roli tej zdaniem Sądu Odwoławczego nie można ocenić jako mało znaczącej w obrocie narkotykami. M. C. (2) była wtajemniczona w „interesy narkotykowe” brata i męża, ale także zaangażowana w tę współpracę. Sąd Rejonowy trafnie zatem przyjął, że zachowania M. C. (2) wyczerpywały znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, tj. udziale w obrocie narkotykami a nie stanowiły pomocnictwa w popełnieniu tego przestępstwa.

Co do kary wymierzonej M. C. (2), to w pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że rozstrzygnięcie to okazało się błędne z tego powodu, że Sąd pierwszej instancji wymierzył M. C. (2) karę poniżej ustawowego zagrożenia przewidzianego za przypisane oskarżonej przestępstwo (por. art. 51 ust. 1 i 3 ustawy).

Niezależnie jednak od powyższego, w ocenie Sądu II instancji wymierzona M. C. (2) kara i tak raziła surowością. Zważywszy, że oskarżona jest osobą młodą, matką kilkorga dzieci a jej dotychczasowy styl życia nie budzi większych zastrzeżeń (nie była karana sądownie) – kara 2 lat pozbawienia wolności, która musiała by być jej wymierzona przez Sąd Okręgowy byłaby rażąco surowa.

W nawiązaniu do zarzutu obrony wskazać należy, iż weryfikacja niejednoznacznych wyników wykładni literalnej przepisu art. 37b k.k. w drodze wykładni systemowej i teleologicznej prowadzi do wniosku, że tzw. karę mieszaną (łączoną) można stosować do wszystkich typów występów zagrożonych karą pozbawienia wolności bez żadnych wolnościowych alternatyw, w tym oczywiście też do występów, za które grozi kara pozbawienia wolności i grzywna, o charakterze obligatoryjnym lub fakultatywnym. W rezultacie wobec sprawców niektórych występów sąd, korzystając z możliwości orzeczenia kary mieszanej, będzie mógł orzec nawet trzy rodzaje kar jednocześnie, tj. karę pozbawienia wolności i karę ograniczenia wolności oraz karę grzywny. W zakresie stosowania zamiennej kary mieszanej sądy mają pełną swobodę, gdyż w przepisie art. 37b k.k. nie przewidziano żadnych dodatkowych przesłanek, które ograniczałyby jej stosowanie. Oczywiście nie można stosować zamiennej kary mieszanej, gdy ustawa obliguje sąd do orzeczenia kary przewidzianej w sankcji, tak jak to jest przy karaniu za czyny chuligańskie (art. 57a § 1 k.k.), recydywistów (art. 64 k.k.), przestępców zawodowych, przestępców działających w strukturach zorganizowanych, sprawców przestępstw terrorystycznych (art. 65 § 1 k.k.) oraz nietrzeźwych lub odurzonych, lub uciekających z miejsca zdarzenia sprawców występów komunikacyjnych (art. 178 § 1 k.k.) (Konarska-Wrzosek V., Komentarz do art. 37(b) Kodeksu karnego, LEX el.).

Wobec powyższego Sąd Okręgowy w stosunku do oskarżonej M. C. (2) w miejsce wymierzonej oskarżonej kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 37 b k.k. oraz w zw. z art. 34§ 1 i § 1a punkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej M. C. (2) karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżoną do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w ilości 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych przy przyjęciu jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 zł. Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż tak ukształtowana kara lepiej spełni stawiane przed nią cele. Odbywanie kary ograniczenia wolności przez 1 rok i 6 miesięcy połączone z karą grzywny będzie dla oskarżonej znacznie mniej dolegliwe (w szczególności z uwagi na wychowywanie przez oskarżoną małoletnich dzieci) aniżeli dodatkowe pół roku pozbawienia wolności. W podobnym natomiast stopniu spełni cele prewencyjne oraz wychowawcze.

III. Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego M. L..

Sąd Odwoławczy nie podzielił wątpliwości obrońcy M. L. co do prawidłowości oceny przez Sąd pierwszej instancji wyjaśnień tegoż oskarżonego. Nie sposób zgodzić się ze skarżącym co do tego, iż M. L. wiarygodne wyjaśnienia złożył dopiero w postępowaniu przed Sądem. Sąd pierwszej instancji przy okazji oceny wyjaśnień oskarżonego dokładnie umotywowował dlaczego uznał złożone przez w postępowaniu sądowym wyjaśnienia za niewiarygodne, w tym odniósł się także do kwestii obaw oskarżonego o odebranie dzieci jego konkubinie. Analiza i ocena wyjaśnień M. L. złożonych na każdym z etapów postępowania dokonana przez Sąd Rejonowy jest prawidłowa, zgodna z zasadami procesu karnego. Sąd Rejonowy skonfrontował wyjaśnienia oskarżonego z innymi dowodami (w tym wyjaśnieniami Ł. C. oraz zeznaniami M. S.) i wysnuł z tej konfrontacji trafne wnioski. Zdaniem Sądu prawidłowo ocenione zostały również przez Sąd pierwszej instancji zeznania świadka M. S. – konkubiny oskarżonego. W związku z powyższym Sąd Okręgowy ocenę wyjaśnień M. L. oraz zeznań świadka M. S. dokonaną przez Sąd pierwszej instancji w pełni akceptuje i do niej odsyła.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji nie uchybił normie art. 5 § 2 k.p.k., choć i takie zarzuty stawia apelujący. Zasadnicze znaczenie w wykorzystaniu normy art. 5 §2 k.p.k. ma stanowisko Sądu rozstrzygającego daną sprawę. To Sąd orzekający musi mieć określone wątpliwości i mimo ich nie wyjaśnienia rozstrzygnie je na niekorzyść oskarżonego. Dopiero wówczas można skutecznie podnosić zarzut naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Jeśli wątpliwości w sprawie podlegającej kontroli nie miał Sąd pierwszej instancji, a tak w istocie było, czemu dał wyraz w swej motywacyjnej części rozstrzygnięcia, to zarzuty stawiane zaskarżonemu wyrokowi nie mogły zostać uznane za skuteczne. Jest tak tym bardziej, że obrońca nie przekonał, iż istotnie w sprawie tej określone okoliczności budzą wątpliwości. W żadnym wypadku nie może być mowy o tym, że tak sformułowany zarzut może uzasadniać w sposób przekonujący złamanie zasady in dubio pro reo. Uzasadniając zarzut w tym zakresie, skarżący w istocie wdaje się w

polemikę z sądem meriti, przedstawiając własną ocenę materiału dowodowego i czyni to w sposób wybiórczy. Sąd Okręgowy ocenę dowodów, zaprezentowaną w motywacyjnej części wyroku całkowicie akceptuje i do niej odsyła.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że wina i sprawstwo oskarżonego M. L. w zakresie przypisanych mu przestępstw nie budzą żadnych wątpliwości. Oczywistym jest, że zaprezentowane na potrzeby niniejszego postępowania stanowisko obrońcy oskarżonego wynikało z realizacji strategii procesowej. Jednakże oskarżony zmierzał w ten sposób do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione czyny, czemu Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary.

Rację ma natomiast obrońca oskarżonego M. L. podnosząc, iż Sąd pierwszej instancji w sposób nieuprawniony, tj. wbrew treści art. 58 ust.1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego obok kary pozbawienia wolności również karę grzywny, mimo iż przepis ten w ogóle możliwości orzeczenia kary grzywny nie przewiduje (ani jako kary samoistnej ani kumulatywnej). Sąd Rejonowy nie uzasadnił natomiast na podstawie jakiego innego przepisu tę karę grzywny oskarżonemu wymierza. W takich okolicznościach zapadłe wobec M. L. rozstrzygnięcie należało zatem zmienić, w ten sposób że uchylić w stosunku do oskarżonego orzeczenie o wymiarze kary grzywny zawarte w punkcie 16 wyroku, o czym orzeczono w punkcie 1 b wyroku.

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił natomiast orzeczone wobec oskarżonego M. L. kary jednostkowe i karę łączną pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Okręgowego kara 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz kara 8 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 58 ust. 1 tejże ustawy w zw. z art. 12 kk są karami adekwatnymi do spełnienia stawianych przed karą celów, przede wszystkim wychowawczych i prewencyjnych, zaś ich wymiaru, jak i wymiaru kary łącznej 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności, nie sposób uznać za nadmiernie dolegliwe dla oskarżonego. Podsumowując, orzeczone kary nie mogą być zasadnie uznane za niewspółmiernie surowe i to w dodatku w stopniu rażącym.

IV. Odnośnie apelacji oskarżonego M. C. (1) oraz jego obrońcy.

Nieskuteczne okazały się apelacje M. C. (1) oraz jego obrońcy. Zostaną one ocenione łącznie z uwagi na wyekspozowany w obu środkach odwoławczych tożsamy zarzut, tj. rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu. Zdaniem Sądu Odwoławczego zarówno wymierzone oskarżonemu M. C. (1) kary jednostkowe pozbawienia wolności są odpowiednio wyważone, celnie odzwierciedlają stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, a także uwzględniają okoliczności obciążające i łagodzące występujące po stronie oskarżonego oraz dyrektywy w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Podzielić należy także słuszność zastosowania przez Sąd Rejonowy wyważonej zasady asperacji przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności, tj. kary 1 roku i 4 miesięcy. Nie jest zdaniem Sądu okolicznością decydująco łagodzącą dla oskarżonego to, jak podnosi w wywiedzionym środku odwoławczym, iż praktycznie po wyjściu z Aresztu w Z. zaczął pracę, którą kontynuuje. Okolicznością taką nie może również być bardzo dobra opinia przełożonego, kolegów oraz klientów, wspólna z partnerką opieka nad małoletnim synem czy też ukończenie terapii dla osób uzależnionych od środków odurzających.

Są to okoliczności chwalebne, lecz zdaniem Sądu Okręgowego, kara wymierzona oskarżonemu nie jest rażąco niewspółmierna i dlatego Sąd II instancji nie widział podstaw, aby ingerować w kontrolowane orzeczenie także w części dotyczącej wymiaru kary.

V. Odnośnie apelacji S. K..

Nie zasługuje na uwzględnienie apelacja oskarżonego S. K. i to zarówno co do kary, jak i co do kwalifikacji prawnej czynu z art. 56 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przed szczegółowym odniesieniem się do zarzutu błędnej kwalifikacji prawnej przypomnieć należy po raz kolejny, że znamię uczestnictwa w obrocie należy interpretować szeroko, tj. w taki sposób, by zakwalifikować do tego znamienia każdego, kto ma odegrać nawet niewielką rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających.

Uczestniczącym w obrocie jest zarówno ten, którego zadaniem jest magazynowanie środków odurzających, które po zgromadzeniu ich w większej ilości wprowadza się do obrotu jak też ten kto udostępnia np. lokal dla wprowadzenia tych środków do obrotu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 maja 20006 roku II AKa 383/05 Lex Polonica nr 1268459). Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 18 października 2012 r. (sygn. akt II Aka 163/12) wyraził zapatrywanie, że pojęcie uczestniczenia w obrocie z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 2005 r. odnosi się nie tylko do zachowań związanych z bezpośrednim przekazywaniem środków odurzających innej osobie, ale także do zachowań składających się na funkcjonowanie takiej osoby w obrocie, jak magazynowanie środków, udostępnianie lokalu, w którym ma dojść do wprowadzenia środków do obrotu itd. Uczestnictwem w obrocie jest więc zachowanie każdego, kto ma odegrać pewną rolę w procesie wprowadzenia do obrotu środków odurzających lub substancji psychotropowych.

Jak słusznie ustalił Sąd Rejonowy działanie oskarżonego polegało na odbieraniu narkotyków, które Ł. C. miał od swojego szwagra, do czego też przyznał się oskarżony S. K. zarówno w postępowaniu, jak i w postępowaniu sądowym. Zatem rola jaka została przydzielona oskarżonemu oraz ilość odebranych narkotyków, wskazuje na jego zaangażowanie i odpowiedzialność za pewien etap w procesie uczestniczenia w obrocie narkotykami. Stąd też kwalifikacja prawna jego czynu nie budzi żadnych wątpliwości Sądu Okręgowego. Strona przedmiotowa przestępstwa z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii sprowadza się natomiast do niezgodnego z przepisami tej ustawy posiadania środków odurzających lub substancji psychotropowych. Posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych, które łączy się z przestępstwem określonym m.in. art. 56 ww. ustawy nie podlega odrębnemu ukaraniu (pozorny zbieg przestępstw). Nie można bowiem np. przewozić lub udzielić środka odurzającego, którego się nie posiadało (czyn współukarany uprzedni) (Srogosz T., Ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii. Komentarz. Wyd. 2, Warszawa 2008, Legalis el.).

Sąd Okręgowy pozytywnie ocenił orzeczone wobec oskarżonego S. K. kary jednostkowe i karę łączną pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu Okręgowego, wzięte pod rozwagę przez Sąd Rejonowy przy wymiarze kary okoliczności obciążające i łagodzące sprawiają, że kara 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności w połączeniu z karą grzywny w wysokości 60 stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 50 zł za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk oraz kara 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 62 ust. 1 i 2 te same ustawy są karami adekwatnymi do spełnienia stawianych przed karą celów, przede wszystkim wychowawczych i prewencyjnych, zaś ich wymiaru, jak i wymiaru kary łącznej 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, nie sposób uznać za nadmiernie dolegliwe dla oskarżonego. Podsumowując, orzeczone kary nie mogą być zasadnie uznane za niewspółmiernie surowe i to w dodatku w stopniu rażącym.

VI. Odnośnie apelacji Prokuratora.

W końcu podkreślenia jeszcze wymaga, że ostatecznie bezprzedmiotowa okazała się apelacja wniesiona przez oskarżyciela publicznego, albowiem Sąd Okręgowy w odmienny sposób ukształtował karę oskarżonej M. C. (2).

Wobec powyższych rozważań Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) w stosunku do oskarżonego **M. W. (1)** w punkcie 1 - wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności obniżył do **5 (pięciu) lat**
- b) w stosunku do oskarżonego **M. L.** w punkcie 16 - uchylił orzeczenie o wymiarze kary grzywny
- c) w stosunku do oskarżonej **M. C. (2)** w punkcie 9 - w miejsce wymierzonej oskarżonej kary 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i kary grzywny, na podstawie art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i w zw. z art. 37b k.k. oraz w zw. z art. 34 § 1 i §1 a punkt 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 kk wymierzył oskarżonej M. C. (2) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 1(jednego) roku i 6(sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżoną do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w ilości 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym, oraz karę grzywny w wysokości 60

(sześćdziesiąt) stawek dziennych przy przyjęciu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

W punkcie 3 orzeczono o kosztach nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na podstawie § 4 ust. 1 i 3, § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1714 z późn. zm.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów J. M., A. M. i J. A. kwoty po 516, 60 zł brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Na podstawie art. art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., a także w zw. z art. 616 § 2 k.p.k. Sąd II instancji zwolnił wszystkich oskarżonych z uwagi na ich sytuację materialną od zwrotu Skarbowi Państwa wydatków postępowania odwoławczego, a także zwolnił oskarżonych M. C. (2), S. K., M. L. i M. C. (1) od uiszczenia opłat za II instancję.

Natomiast oskarżonemu M. W. (1) na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych - tekst jednolity: Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd wymierzył opłatę sądową za obie instancje w kwocie 1.400 zł (punkt 4 sentencji wyroku).

Piotr Michalski Ewa Taberska Sławomir Jęksa